

Sygn. akt IV Ka 130/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski (spr.)
Sędziowie:	SSO Agnieszka Połyniak SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Władysławy Kunickiej – Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2016 r.

sprawy **D.W.**

syna M. i J. z domu S. (...) r. w B. z art. 190 § 1 kk, art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, art. 160 § 1 kk, art. 224 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 16 listopada 2015 r. sygnatura akt II K 1272/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1) uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności, a zawarte w punkcie VI dyspozycji;
- 2) w ramach czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II dyspozycji przyjmuje, że D.W. w nocy z 8 na 9 maja 20013 roku w B. dokonał zniszczenia poprzez wybitcie kamieniem szyby okiennej o wartości nie większej niż 50 złotych, czym działał na szkodę A. W.,

to jest popełnił wykroczenie z art. 124 § 1 kw i w tym zakresie na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw postępowanie umarza zaliczając związane z tym wydatki na rachunek Skarbu Państwa;

- 3) zmienia zaskarżony wyrok w punkcie VIII dyspozycji w ten sposób, że kwotę należną obrońcy z urzędu za udział w postępowaniu przed sądem I instancji podwyższa do 2066, 40 złotych;

I. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

II. na podstawie art. 85 kk łączy kary jednostkowe orzeczone w punktach I, III i IV dyspozycji zaskarżonego wyroku i wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ł. z Kancelarii Adwokackiej w D. 1033, 20 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn.akt IV Ka 130/16

UZASADNIENIE

D.W.oskarżony został o to, że:

I. w okresie od 20 września 2012 roku do 8 maja 2013 roku w B. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie groził A. W. uszkodzeniem jej ciała oraz jej małoletniej córki I. N., zabójstwem, a także zniszczeniem mienia poprzez spalenie mieszkania, przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, to jest o czyn z art. 190 § 1 k.k.

II. w nocy 8/9 maja 2013 roku w B. naraził na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu małoletnią E. N. lat 11 reprezentowaną przez matkę A. W. w ten sposób, że rzucił kamieniami w okno, przy którym spała pokrzywdzona, doprowadzając do wybitcia jednej z dwóch szyb, to jest o czyn z art. 160 § 1 k.k.

III. w dniu 9 maja 2013 roku w B. stosował przemoc polegającą na odpychaniu, wrywaniu oraz szarpaniu za mundury funkcjonariuszy Policji sierż. sztab. S. B.i st. post. M.S.w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na jego zatrzymaniu, to jest o czyn z art. 224 § 2 k.k.

IV. w nocy z 5/6 czerwca 2013 roku w S. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał włamania:

- po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe do garażu wszedł do jego wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia 13 sztuk szpul drewnianych z nawiniętym drutem miedzianym o średnicach od 0,1 mm do 1,1 mm powodując ogólne straty w wysokości 500 zł na szkodę P. M.,

- po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe do garażu wszedł do jego wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia przedłużacz elektryczny długości 30 m w otulinie pomarańczowej oraz wózek koloru zielonego wykonany z profili stalowych z obiciami drewnianymi powodując ogólne straty w wysokości 230 zł na szkodę G. B., to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Zaskarżonym wyrokiem D.W.uznany został za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej przyjmując, że oskarżony groził wielokrotnie A. W. pozbawieniem życia oraz uszkodzeniem jej ciała, a czynił to od 20 września 2012 r. do nocy 8/9 maja 2013 r., a w dniu 8 maja 2013 r. i w nocy z 8/9 maja 2013 r. groził A. W. pozbawieniem jej życia, pozbawieniem życia jej córki I. N. oraz niszczeniem mienia poprzez wybitcie szyb w oknach mieszkania i przez spalenie mieszkania,

tj. za winnego popełnienia czynu z art. 190§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy art. 190§1 kk w zw. z art. 4§1 kk wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

D.W.uznany został także za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie II,

tj. za winnego popełnienia występku z art. 160§1 kk i za to na mocy powołanego przepisu w zw. z art. 4§1 kk wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

D. W.uznany został nadto za winnego że w dniu 9 maja 2013 roku w B. naruszył nietykalność cielesną funkcjonariuszy Policji sierż. sztab. S. B.i st. post. M.S.podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych stosując

wobec nich przemoc polegającą na odpychaniu, wyrywaniu oraz szarpaniu za mundury w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na jego zatrzymaniu, tj. występku z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Poza tym D.W. uznany został za winnego, że w nocy z 5/6 czerwca 2013 roku w S., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru:

- po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe do garażu należącego do P. M. dostał się do jego wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia 13 sztuk szpul drewnianych z nawiniętym drutem miedzianym o średnicach od 0,1 mm do 1,1 mm o wartości nie mniejszej niż 200 zł i nie większej niż 400 zł działając na szkodę P. M.,

- po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe do garażu należącego do G. B. dostał się do jego wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia przedłużacz elektryczny długości 20 m w otulinie pomarańczowej o wartości nie większej niż 20 zł działając na szkodę G. B.

tj. występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności.

Z kolei zważywszy na treść art. 5§1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45§1 kw i art. 62§2 kpw umorzono postępowanie wobec oskarżonego D. W. o to, że w nocy z 5/6 czerwca 2013 roku w S. zabrał w celu przywłaszczenia wózek koloru zielonego wykonany z profili stalowych z obiciami drewnianymi o wartości 50 zł na szkodę G. B., kwalifikując ten czyn jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w..

W oparciu o art. 85 kk i art. 86§1 kk w zw. z art. 4§1 kk orzeczono wobec oskarżonego karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonego zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. zasady skargowości wyrażonej w przepisie art. 14§1 kpk polegające na wyjściu poza granicę aktu oskarżenia poprzez przyjęcie, że czynu opisanego w punkcie I oskarżony dopuścił się w okresie od dnia 20 września do nocy z 8/9 maja 2013 roku, a nie w okresie od dnia 20 września do dnia 8 maja 2013 roku,

2. naruszenie prawa materialnego, to jest przepisu art. 190§1 kk w zw. z art. 12 kk polegające na przyjęciu, że oskarżony w zarzuconym okresie prawie 8 miesięcy groził pokrzywdzonej wielokrotnie pozbawieniem życia, nie ustalając ani wskazanych wielu czynów, występowania ich w krótkich odstępach czasu ani też jednego, z góry powziętego w tym zakresie zamiaru oskarżonego,

3. obrazę przepisów prawa materialnego, a to jest przepisu art. 160§1 kodeksu karnego, poprzez niewłaściwą jego wykładnię i uznanie, że oskarżony swoim zachowaniem naraził małoletnią E. N. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, podczas gdy jak wynika z ustalonego przez sąd stanu faktycznego, oskarżony uderzył kamieniem w okno z niewielką siłą na tyle, że doszło do rozbicia jedynie jednej z dwóch szyb okna, co nie stworzyło bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty życia ani ciężkiego uszczerbku na zdrowiu ani też nie ustalono, iż gdyby nawet rzucony przez oskarżonego kamień rozbił szybę, doszłoby do bezpośredniego zagrożenia życia lub obliczanego z wysokim prawdopodobieństwem narażenia małoletniej na ciężkie uszkodzenie ciała,

4. naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 410 kpk, art. 7 kpk, art. 4 kpk i art. 5§2 kpk, przez dowolne ustalenie, iż oskarżony miał podczas zatrzymania go przez policjantów S. B. i M. S. stosować wobec nich przemoc, przyjmując przy tym ustaleniu za podstawę zeznania tych funkcjonariuszy złożone w postępowaniu przygotowawczym mimo, że przed sądem obaj ci świadkowie opisując szczegółowo przebieg zdarzenia zaprzeczyli aby taka przemoc była przez oskarżonego stosowana.

Tym samym apelujący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji w punkcie I wyroku
2. uniewinnienie oskarżonego w zakresie zarzutów określonych w punktach II i III wyroku.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji po nader wnikliwie przeprowadzonym postępowaniu dokonał jedynie trafnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy, a stanowisko swe w przeważającej części przekonująco (choć nazbyt obszernie) uzasadnił.

Owe stwierdzenie o zbyt dużej objętości uzasadnienia wynika z faktu, że na 46 stronach w zbyt duży sposób cytowano wręcz wyjaśnienia oskarżonego, zeznania świadków, itd., co nie przyczyniło się do przejrzystości argumentacji lecz ją po prostu „rozmyło”.

Drugim zarzutem jaki należy postawić Sądowi I instancji to wyprowadzenie błędnych wniosków co do zrealizowania przez oskarżonego znamion występku z art. 160§1 kk (o czym w dalszej części uzasadnienia).

W konsekwencji, by nie powielać argumentacji Sądu Rejonowego w zakresie w jakim podziela ją Sąd Okręgowy, należy odnieść się wyłącznie do szczegółowych zarzutów apelacji.

I tak:

I. Nie jest prawdą, by Sąd I instancji naruszył zasadę skargowości przyjmując, że oskarżony czyn o jakim mowa w punkcie I dyspozycji popełnił do nocy z 8/9 maja 2013 r., nie zaś „tylko” do 8 maja 2013 r., tak jak to wskazano w punkcie I części wstępnej.

Apelujący zdaje się nie zauważać, że D.W. zarzucono i przypisano dokonanie występku z art. 190§1 kk polegającego na wielokrotnych, powtarzalnych zachowaniach, przy czym ostatnie z nich miało miejsce nie tylko 8 maja 2013 (jak to ujęto błędnie w zarzucie) ale „przeciągnęło się” na 9 maja 2013 r. Zarzut dotyczył jednak tych samych (historycznie rzecz ujmując) zdarzeń jak i tego samego miejsca oraz tych samych osób, które w nich uczestniczyły. Tym samym owe doprecyzowanie nie może być uznane za nieuprawnione wyjście poza granice oskarżenia i jako takie nie mogło być zmienione zgodnie z wolą skarżącego.

II. Prawdą jest, że tak w wyroku jak i jego uzasadnieniu Sąd I instancji nie wskazał konkretnych dat sprzecznych z prawem zachowań oskarżonego o jakich mowa w punkcie I części dyspozytywnej (także pkt I części wstępnej), ani też szczegółowo nie omówił tych zachowań (z wyjątkiem tych z nocy 8/9 maja 2013 r.).

Powyższe nie było jednak ani możliwe ani konieczne dla przypisania występku z art. 190§1 kk w zw. z art. 12 kk.

Jak wynika bowiem ze szczegółowych, spójnych, konsekwentnych a tym samym wiarygodnych zeznań pokrzywdzonych oraz innych świadków (omówił to aż nazbyt szczegółowo Sąd I instancji) ze strony D. W. miały miejsce wielokrotnie w okresie od 20.09.12 r. do nocy 8/9 maja 2013 r. agresywne zachowania w stronę A. W.. Wielokrotnie groził jej oraz I. N. popełnieniem różnorodnych przestępstw, których świadkowie (z uwagi na mnogość zachowań oskarżonego) nie byli w stanie jednoznacznie opisać czy umiejscowić precyzyjnie w czasie. Nie oznacza to jednak, że tych zachowań nie było lub też, że nie można ich przypisać sprawcy, który działał w tym zakresie ze z góry powziętym zamiarem, na co wskazuje jego upór w groźbach, który nie rodził się każdorazowo lecz był po prostu zakorzeniony w świadomości D.W..

III. Prawdą jest, że przesłuchiwani przez Sąd funkcjonariusze Policji S. B. i M. S. nie potwierdzili w sposób jednoznaczny sprawstwa i zawinienia oskarżonego w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie III dyspozycji. Nie oznacza to jednak, że D.W. tego czynu nie popełnił.

Skarżący zdaje się niedoceniać tego co powiedzieli świadkowie w sądzie, a to, że potwierdzają swe pierwotne zeznania (z postępowania przygotowawczego) bowiem z uwagi na upływ czasu i mnogość podejmowanych interwencji nie pamiętają już dokładnie co czynił zatrzymany 9 maja 2013 r.

To tłumaczenie funkcjonariuszy jest całkowicie przekonujące, zaś ich zeznania złożone podczas śledztwa jednoznacznie potwierdzają, że D.W. dopuścił się występku z art. 222kk i art. 224§2 kk.

4. Rację ma natomiast apelujący, że oskarżonemu nie sposób przypisać dokonania występku z art. 160§1 kk, lecz z odmiennych powodów niż te które wynikają z argumentacji zawartej w apelacji.

I tak, zdaniem Sądu Okręgowego niewątpliwie oskarżony zdawał sobie sprawę, że w mieszkaniu przebywają dzieci. Mimo tego z uporem ciskał kamieniami w okno, a czynił to do momentu, aż wybił jedno z nich (zewnątrznie od „lufeika”). Kamień nie wpadł jednak do środka, nie została także wybita szyba wewnętrzna. Tym samym nie sposób mówić o dokonaniu narażenia E. W. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Tak byłoby gdyby kamień wpadł do mieszkania lub choćby wybite zostało okno wewnętrzne i odłamki szkła spadłyby obok pokrzywdzonej stwarzając tym samym owe realne, bezpośrednie niebezpieczeństwo.

Sytuację omawianą można tym samym rozpatrywać wyłącznie na gruncie usiłowania do występku z art. 160§1 kk. By to skutecznie przypisać należy jednak ustalić, że sprawca chciał doprowadzić do narażenia o jakim mowa w art. 160§1 kk. Tu nie jest wystarczający nawet zamiar ewentualny lecz musi być zamiar bezpośredni, a co wynika już z samej treści art. 13§1 kk.

Powyższe należy powiązać z zachowaniem D.W. któremu można niewątpliwie przypisać, że godził się na zaistnienie przestępstwa z art. 160§1 kk, czyli tzw. zamiar ewentualny, lecz brak dowodów dostatecznych na to, że takowe zagrożenie chciał faktycznie spowodować, że to było jego celem.

Skoro tak, to w razie rozbicia obu szyb można by skutecznie przypisać oskarżonemu dokonanie czynu z art. 160§1 kk w zamiarze ewentualnym, a nie sposób tego uczynić co do „jedynie” usiłowania.

Z tych to przyczyn zdecydowano w jak w punkcie II wyroku, uznając iż D.W. można przypisać wyłącznie zniszczenie mienia poprzez wybicie szyby.

Z uwagi na wartość szyby (określona przez A. W. na ok. 50 zł) oraz upływ czasu – konieczne było umorzenie postępowania o wykroczenie z art. 124§1 kk z uwagi na przedawnienie karalności.

Powyższa zmiana musiała skutkować orzeczeniem nowej kary łącznej pozbawienia wolności. Orzeczono ją stosując kumulację.

Za taką decyzją przemawiała dotychczasowa wielokrotna karalność D.W. (w tym za zbrodnię z art. 148§1 kk) oraz charakter czynów jakich dopuścił się oskarżony, przejawiając wyjątkową determinację zwłaszcza w dręczeniu A. W..

Dlatego zdecydowano jak w wyroku.